

Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 20 października 2016 roku

Jego Magnificencja
Ksiądz Profesor Wojciech Zyzak
Rektor
Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II
w Krakowie

Uczestnicy inauguracji
roku akademickiego 2016/2017

Eminencjo Księżę Kardynale!
Magnificencjo Księżę Rektorze!
Dostojny Senacie!
Czcigodni Kapłani, Panie i Panowie Profesorowie!
Drodzy Studenci!
Szanowni Państwo!

Przesyłam serdeczne pozdrowienia całej społeczności Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie, rozpoczynającej nowy rok akademicki 2016/2017. Z okazji dzisiejszej uroczystości chce wyrazić Państwu głębokie uznanie i złożyć najlepsze życzenia.

Tegoroczne obchody jubileuszu 1050-lecia chrztu Polski nadają szczególny wymiar inauguracji pracy przez uczelnie katolickie. Przypominają wszak o zasługach Kościoła również na polu nauki i kultury. Oprócz samej Dobrej Nowiny chrześcijaństwo przyniosło nam także liczne inne osiągnięcia cywilizacji europejskiej, wśród których ważne miejsce zajmuje system wielostopniowej oświaty. Dzięki przyjęciu nowej religii na ziemiach polskich edukacja upowszechniała się już w średniowieczu poprzez rosnącą sieć szkół parafialnych. W epoce nowożytnej zaś olbrzymi wkład w rozwój intelektualny narodu polskiego wniosły zwłaszcza kolegia jezuickie i pijarskie.

Dzisiaj ten wspaniały etos kultywują uniwersytety katolickie, a wśród nich Państwa uczelnia, kontynuująca czcigodne tradycje fakultetu teologicznego wszechniczy krakowskiej. W Państwa misji kształcenie studentów nierozzerwalnie łączy się z ich formowaniem etycznym i duchowym. Jestem przekonany, że dzięki tej bardzo ważnej pracy młodzi Polacy wzrastają w wierności dziedzictwu przodków, by wkrótce podjąć odpowiedzialność za urzeczywistnianie wartości patriotycznych i uniwersalnych w życiu publicznym naszej wspólnoty. Ufam, że absolwenci Państwa uczelni – zarówno kapłani, jak i osoby świeckie – będą nadal wzorem ludzi do głębi prawych i naturalnych liderów społecznych. Niechaj stają się dla swoich rówieśników dobrym przykładem, zachęcającym do naśladowania.

Szanowni Państwo!

Ceremoniał dzisiejszej uroczystości ukształtowała wielowiekowa tradycja. Przypomina on, że nauka czerpie z wiedzy i doświadczeń minionych pokoleń. W Polsce, przez niemal jedenaście wieków naszych dziejów, wciąż odnosimy się do spuścizny rodzimych myślicieli, badaczy i artystów. Także tych, których osiągnięcia zaważyły na losie ludzkości. Inauguracja nowego roku akademickiego to szczególny moment, w którym – patrząc przez pryzmat tej wielkiej historii – wybiegają Państwo myślami w przyszłość. Z ufnością i twórczym zapałem, wyczekując nowych wyzwań. Ale też, wcale nierzadko, z troską i obawami.

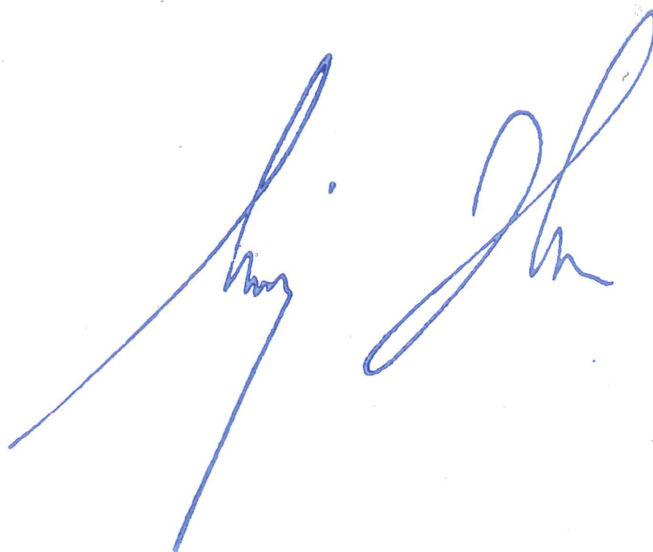
Szkolnictwo wyższe, podobnie jak wiele innych dziedzin życia w Polsce, zmagają się z istotnymi problemami. Minione dwadzieścia siedem lat to w nauce polskiej czas bardzo rozbudzonych nadziei i ambicji – a jednocześnie pewnych rozczarowań. Prawdziwie imponujących osiągnięć, lecz także niewykorzystanych szans. Dlatego warto przypomnieć słowa Leopolda Staffa: *wolność nie jest ulgą, lecz trudem wielkości*. Uważam, że warunkiem uwolnienia olbrzymiego potencjału polskiej nauki, warunkiem dynamicznego rozwoju i ogólnoswiatowej popularyzacji polskiej kultury, jest nowa, porywająca wizja przyszłości – celu, ku któremu zmierzamy.

Za najważniejszy element tej wizji uważam znaczące wzmocnienie autorytetu i prestiżu, jakim cieszą się ludzie nauki. Szkoły wyższe są wciąż niezastąpione jako ośrodki formujące człowieka dojrzałego, odpowiedzialnego obywatela, członka elity intelektualnej, który nie uchyla się od obowiązków, jakie wiążą się z posiadaną wiedzą i kulturą ducha. Powołanie uczonego, a więc służba prawdzie, dobru i pięknu – pełniona bez uprzedzeń, bez ulegania intelektualnym modom – nie oznacza przecież wyobcowania.

Życie uczelni wyższej odzwierciedla pluralizm społeczeństwa i związane z nim spory – jednak jest to forum, na którym przybierają one formy najbardziej cywilizowane, związane z racjonalnym dziedzictwem kultury europejskiej. Standardy swobodnej, pogłębionej debaty akademickiej mogą i powinny promieniować na debatę publiczną. Uważam, że nauka w Polsce powinna być nauczycielką wyobraźni i wrażliwości społecznej, kultury relacji międzyludzkich, a jednocześnie dyscypliny umysłowej. Wpisana w istotę nauki kreatywność i innowacyjność wymaga, aby właściwe placówki akademickie były również aktywnymi ośrodkami naukowo-badawczymi, premiującymi oryginalność, nowe ujęcia i twórczy spór. Wiąże się z tym udrożnienie ścieżki awansu młodych uczonych. Fundamentalnie ważną kwestią jest także profil kształcenia – tworzony nie tylko z myślą o karierze zawodowej studenta i bieżącej sytuacji na rynku pracy. Naukowo-dydaktyczna działalność uczelni musi być nakierowana na szeroko pojęty awans cywilizacyjny naszego kraju. Na atrakcyjność i konkurencyjność Polski jako państwa o wielkich możliwościach, stawiającego sobie ambitne cele, sprawnego i nowoczesnego, cenionego w roli partnera. Państwa, którego obywatele – a w sposób szczególny jego elity – to ludzie o szerokich horyzontach, utalentowani, kreatywni, kompetentni w swoich dziedzinach, a jednocześnie dumni ze swojej tradycji i kultury, żyjący polskim etosem wolności i solidarności.

Szanowni Państwo!

W tym wyjątkowym dniu pragnę złożyć gratulacje, wyrazy uznania i najlepsze życzenia całej społeczności krakowskiego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II. Państwa wspólny wysiłek badawczy, dydaktyczny i studencki przynosi owoce budzące głęboki szacunek. Dziękuję pracownikom naukowym i całej kadrze akademickiej za trud przekazywania swojej wiedzy i mądrości kolejnym pokoleniom. Studentom dziękuję za wytrwałe zdobywanie dobrego wykształcenia, rozwijanie zainteresowań i horyzontów intelektualnych. Pracownikom uczelni dziękuję za codzienny trud, dzięki któremu Uniwersytet sprawnie funkcjonuje. Wszystkim Państwu z serca życzę zdrowia i wielu sił ducha, umysłu i ciała do kontynuowania tej dobrej pracy. Niechaj nowy rok akademicki 2016/2017 przyniesie wiele sukcesów i satysfakcji każdemu z Państwa osobiście oraz Uniwersytetowi jako całości.

Two handwritten signatures in blue ink, one on the left and one on the right, both appearing to be stylized and possibly belonging to the same person or related individuals.